

Список використаних джерел:

1. McTaggart J.M., Kontes P.W. and Mankins M., TheValueImperative, TheFreePress, NewYork, 1994, pp.
2. Martin J.D. and Petty J.W., Value Based Management – The corporate response to the shareholder revolution, Harvard Business School Press, 2000, pp. 249.
3. Boulos F., Haspeslagh P. and Noda T. Getting the value outofvalue-basedmanagement, INSEAD survey, 2001, pp.108
4. Merchant K.A., Modern Management Control Systems Text andCases , PrenticeHall, 1999, pp. 851.
5. Morin R. A. andJarell S. L., DrivingShareholderValueValue-BuildingTechniquesforCreatingShareholderWealth , McGraw-Hill, 2001, pp. 399.
6. Управління вартістю та конкурентоспроможністю підприємства задля забезпечення його стійкого розвитку// С. В. Позняк, С. С. Данильченко Ефективна економіка. 2015.-№ 8.- [Електронний ресурс].-Режим доступу:<http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4611>
7. [Електронний ресурс].-Режим доступу:<http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4611>

УДК 336.6

Чорний В. М.,

студент III курс, Оціночна діяльність,

ЕК ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Особливості оцінки підприємств під час банкрутства

При завершенні стадії життя підприємства (стадії прискореного старіння, занепаду і майбутнього закриття) спостерігається дія розподілу та оцінки будівлі, її територій, устаткування та обладнання.

Технологічне устаткування і організаційно-технічне обладнання після банкрутства потребує оцінки та продажу відповідно до законодавчого регулювання процесу банкрутства здійснює Закон України «Про відновлення

платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Відповідно до нього банкрутство – це визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність та задовольнити визнані судом вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури.

В Україні близько 10-15% поданих позовів про банкрутство стосується підприємств із державною формою власності. Кількість неплатоспроможних підприємств безупинно зростає й досягає більше 50% всіх підприємств. Існують і такі підприємства, які не визнані державою банкрутом, але по факту не можуть здійснювати свою діяльність в подальшому.

Суб'єктами банкрутства можуть бути лише зареєстровані у встановленому порядку як суб'єкти підприємницької діяльності юридичні особи, зокрема державні підприємства, підприємства із часток державної власності в статутному фонді. Не можуть бути суб'єктами банкрутства відособлені підрозділи юридичних осіб (філії, представництва, відділення). Проте банкрутами можуть бути і фізичні особи, статус яких визначається відповідно до закону.

Процес здійснення ліквідаційних процедур при банкрутстві включає:

- 1. Оцінку майна підприємства-банкрута. Така оцінка проводиться на основі повної інвентаризації майна підприємства. Майно підприємства-банкрута підлягає реалізації з метою задоволення вимог кредиторів.
- 2. Визначення ліквідаційної маси. Основу для формування ліквідаційної маси становлять майнові активи (майно й майнові права).
- 3. Вибір найбільш ефективних форм продажу майна.
- 4. Забезпечення задоволення претензій кредиторів.
- 5. Розробка ліквідаційного балансу ліквідаційною комісією після повного задоволення всіх вимог кредиторів і подача його в арбітражний суд.

Якщо за результатами ліквідаційного балансу не залишалось майна після задоволення вимог кредиторів, арбітражний суд виносить постанови про ліквідацію юридичної особи-банкрута. Якщо ж у підприємства-банкрута достатньо майна для задоволення всіх вимог кредиторів (достатньо із позиції

законодавства для його функціонування в даній організаційно-правовій формі), воно вважається вільним від боргів і може продовжити свою підприємницьку діяльність

Стосовно фізичних осіб, то нині законодавство встановлює, що будь-яка особа може бути визнана банкрутом

Тому актуальність теми показує характеристики збанкрутілого підприємства такі як:

1. Загальна характеристика підприємства
2. Оцінка підприємства з позиції неплатоспроможності

3. Аналіз наявності (відсутності) ознак дій з приховування чи доведення до банкрутства або фіктивного банкрутства підприємства та визначення ознак втрати або відновлення платоспроможності

Вагомий внесок у дослідження проблем процесів оцінки та ліквідації збанкрутілих підприємств внесли вчені кафедри “Облік та оподаткування” КНУ ім. Т. Г. Шевченка: Н.І. Дорош, Н.О. Гура, Т.Г. Мельник, І.П. Склярчук, В.Г. Швець. Питанням оздоровлення підприємства та антикризовим заходам присвячено праці О.Кравецької, І.Купецької, О.Гладчука та інших.

Майно, на яке звертається стягнення у ліквідаційній процедурі, оцінюється арбітражним керуючим у порядку, встановленому законодавством про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність. У разі продажу майна на аукціоні вартість майна, що визначається шляхом його оцінки, є початковою вартістю. Для здійснення оцінки майна арбітражний керуючий має право залучати на підставі договору суб'єктів оціночної діяльності – суб'єктів господарювання з оплатою їх послуг за рахунок коштів, одержаних від виробничої діяльності боржника, визнаного банкрутом, або реалізації його майна, якщо інше не встановлено комітетом кредиторів.

Після проведення інвентаризації та оцінки майна банкрута ліквідатор розпочинає продаж майна банкрута на відкритих торгах, якщо комітетом кредиторів не встановлено інший порядок продажу майна банкрута.

Ліквідатор забезпечує через засоби масової інформації оповіщення про порядок продажу майна банкрута, склад, умови та строки придбання майна. Порядок продажу майна банкрута, склад, умови та строки придбання майна погоджуються з комітетом кредиторів.

Ліквідатор зобов'язаний використовувати при проведенні ліквідаційної процедури тільки один рахунок боржника в банківській установі. Інші рахунки, виявлені при проведенні ліквідаційної процедури, підлягають закриттю ліквідатором. Залишки коштів на цих рахунках перераховуються на основний рахунок боржника. Кошти, одержані від продажу майна банкрута, спрямовуються на задоволення вимог кредиторів.

УДК 338.12.017

Шкіра А.А.,

студент 3 курсу фінансового факультету

Мякишевська О.М.,

доцент, к.е.н.,

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Порівняння методів вартісно-орієнтованого управління

Глобалізація, посилення конкуренції, стрімкий розвиток фінансового та фондового ринків змінили підхід до управління підприємством. Виникла потреба у формуванні підходу, який здатний забезпечити зростання вартості підприємства у довгостроковій перспективі та збалансувати інтереси акціонерів та менеджерів. У зв'язку з цим виникла концепція під назвою вартісно-орієнтоване управління. Воно є підходом до управління, націленим на максимізацію акціонерної вартості підприємства. Суть концепції полягає у тому, що управління підприємством у довгостроковій перспективі повинно бути спрямоване на підвищення вартості підприємства. На сьогоднішній день